

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	4Urto/7/2019
Identifikačné číslo spisu:	4018200672
Dátum vydania rozhodnutia:	03.09.2019
Meno a priezvisko:	JUDr. Alena Šišková
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2019:4018200672.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky, v senáte zloženom z predsedníčky JUDr. Aleny Šiškovej a sudcov JUDr. Dany Wänkeovej a JUDr. Martiny Zeleňakovej, v trestnej veci odsúdeného M. G., v konaní podľa zákona č. 183/2011 Z. z. o uznávaní a výkone rozhodnutí o peňažnej sankcii v Európskej únii a o zmene a doplnení niektorých zákonov, na neverejnom zasadnutí v Bratislave 3. septembra 2019, o odvolaní odsúdeného M. G. proti rozsudku Krajského súdu v Nitre z 28. decembra 2018, sp. zn. 1 Ntc 36/2018, takto

rozhodol:

Podľa § 518 ods. 4 Trestného poriadku napadnuté rozhodnutie **s a z r u š u j e**.

Odôvodnenie

Napadnutým rozsudkom Krajský súd v Nitre (ďalej aj „súd prvého stupňa“), rozhodol tak, že podľa § 13 odsek 1 zákona číslo 183/2011 Zbierky zákonov o uznávaní a výkone rozhodnutí o peňažnej sankcii v Európskej únii a o zmene a doplnení niektorých zákonov, v znení zmien a doplnení sa uznáva a vykoná na území Slovenskej republiky rozsudok Okresného súdu v Koperi, Slovinská republika, z 20. januára 2018, spisová značka PR 34/2018, právoplatný 3. februára 2018, v spojení s uznesením Okresného súdu v Koperi z 12. februára 2018, spisová značka PR 34/2018, týkajúci sa povinného M. G., narodeného XX. D. XXXX v U., Z. F., naposledy bytom C. Z., okres U., Z. F., ktorým bol uznaný vinným zo spáchania priestupku podľa článku 56 odsek 1 bod 3 zákona o vodičoch (Zvoz - 1), zákona Slovinskej republiky, ktorý spáchal na skutkovom základe, že:

- dňa 20. januára 2018 o 11.00 hodine riadil osobné motorové vozidlo evidenčného čísla I. (D) po diaľnici A1 zo smeru Postojna na smer Razdrto v čase, keď nemal platný vodičský preukaz na riadenie vozidiel kategórie B,

a ktorým mu bola uložená pokuta v sume 500,- eur. Zároveň rozhodol, že M. G. je povinný uhradiť sumu 500,- eur na účet Krajského súdu v Nitre.

Súd prvého stupňa v odôvodnení napadnutého rozsudku uviedol, že Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky doručilo Krajskému súdu v Nitre podľa § 10 odsek 1 zákona číslo 183/2011 Zbierky zákonov o uznávaní a výkone rozhodnutí o peňažnej sankcii v Európskej únii a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 183/2011 Z. z.“)

osvedčenie uvedené v článku 4 rámcového rozhodnutia Rady 2005/214/SVV o uplatňovaní zásady vzájomného uznávania na peňažné sankcie. Podľa uvedeného osvedčenia, ale aj vo výrokovej časti napadnutého rozhodnutia citovaného rozsudku Okresného súdu v Koperi, Slovinská republika, bol občan Slovenskej republiky M. G. uznaný vinným zo spáchania priestupku označeného v dotknutom osvedčení priradením ku kategórii protiprávneho konania zakladajúceho porušenie pravidiel cestnej premávky, kedy sa podľa § 3 ods. 2 zákona č. 183/2011 Z. z. neskúma obojstranná trestnosť. Súd prvého stupňa v dôvodoch napadnutého rozhodnutia ďalej dôvodil, že podľa vyjadrenia starostu obce C. Z. povinný M. G. je evidovaným občanom tejto obce, avšak bez vlastníctva súpisného čísla ku konkrétnemu domu. Podľa šetrenia Okresného riaditeľstva Policajného zboru v Leviciach sa povinný M. G. zdržiava mimo územia Slovenskej republiky, na neznámom mieste, naposledy na území Českej republiky v okolí mesta Ústí nad Labem. Nezistiac dôvod pre odmietnutie vyššie uvedeného návrhu na uznanie a výkon rozhodnutia o peňažnej sankcii týkajúceho sa občana Slovenskej republiky dospel súd prvého stupňa k záveru, že boli splnené podmienky pre jeho uznanie a výkon, a preto o jeho uznaní a výkone napadnutým rozsudkom rozhodol.

Proti tomuto rozsudku podal odsúdený M. G. (ďalej aj „odsúdený“ alebo „povinný“), prostredníctvom svojho obhajcu, v zákonom stanovenej lehote, riadne a včas, sťažnosť, ktorú odôvodnil tým, že podľa jeho názoru neboli splnené procesné podmienky na vydanie napadnutého rozsudku, pretože podľa vyjadrenia obce C. Z., ako aj Okresného riaditeľstva Policajného zboru v Leviciach sa povinný zdržiava mimo územia Slovenskej republiky, z čoho podľa jeho názoru vyplýva, že na území Slovenskej republiky nemá bydlisko, majetok a ani príjem.

Následne Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“) preskúmal správnosť výrokov napadnutého rozsudku, proti ktorým odsúdený podal sťažnosť, ako i konanie týmto výrokom predchádzajúce a zistil, že táto je dôvodná.

Podľa § 4 zákona č. 183/2011 Z. z. rozhodnutie o peňažnej sankcii členského štátu možno v Slovenskej republike uznať a vykonať, ak povinný má na území Slovenskej republiky bydlisko, sídlo, majetok alebo príjem.

Podľa článku 4 bodu 1 Rámcového rozhodnutia rady číslo 2005/214/SVV z 24. februára 2005 o uplatňovaní zásady vzájomného uznávania na peňažné sankcie (ďalej aj „Rámcové rozhodnutie Rady 2005/214/SVV“) rozhodnutie spolu s osvedčením uvedeným v tomto článku možno zaslať príslušným orgánom členského štátu, v ktorom má fyzická alebo právnická osoba, proti ktorej bolo prijaté rozhodnutie, majetok alebo príjem, zvyčajné bydlisko alebo, v prípade právnickej osoby, sídlo.

Aj keď Rámcové rozhodnutie Rady 2005/214/SVV nie je v členskom štáte priamo aplikovateľné, každopádne jeho záväzný charakter ukladá vnútroštátnym orgánom povinnosť konformného výkladu vnútroštátneho práva, teda vnútroštátne súdy sú povinné vykladať toto právo s čo najväčším ohľadom na znenie a účel Rámcového rozhodnutia Rady 2005/214/SVV.

Cieľom spomínaného Rámcového rozhodnutia je uľahčiť výkon peňažnej sankcie uloženej jedným členským štátom v inom členskom štáte.

Zákon č. 183/2011 Z. z. pojem bydlisko bližšie nedefinuje. Z jeho obsahu teda nie je možné bez ďalšieho vyvodiť záver, že by pre určenie príslušnosti vykonávajúceho štátu postačovala formálna úradná evidencia bydliska bez toho, aby sa odsúdený v mieste svojho bydliska aj skutočne zdržiaval.

Pokiaľ totiž cieľom Rámcového rozhodnutia Rady 2005/214/SVV je, ako to už bolo vyššie uvedené, uľahčiť výkon rozhodnutia ukladajúceho peňažnú sankciu, takéto rozhodnutie by malo byť vykonávané v štáte, kde má odsúdený zvyčajné bydlisko, teda kde sa obvykle zdržiava a kde možno reálne očakávať, že má majetok alebo príjem, z ktorého by bolo možné uloženie peňažnej sankcie uspokojiť.

Z vyjadrení Obce C. Z. a Okresného riaditeľstva Policajného zboru v Leviciach vyplýva, že odsúdený

má síce v spomínanej obci formálne evidovaný pobyt, ide však o pobyt bezdomovca, na mieste ktorého sa odsúdený v skutočnosti nezdržiava, ba dokonca sa nezdržiava ani len na území Slovenskej republiky, ale na neznámom mieste, naposledy v Českej republike.

Niet preto dôvodného predpokladu, že by či už v Obci C. Z. alebo vôbec na území Slovenskej republiky mal odsúdený majetok alebo príjem, z ktorého by bolo možné peňažnú sankciu uloženú slovinským súdom (Okresným súdom v Koperi) uspokojiť. A opak v prejednávanej veci zistený nebol. V katastrálnom portáli nie je odsúdený evidovaný ako vlastník nehnuteľností v mieste jeho formálneho pobytu bezdomovca a Sociálna poisťovňa, a. s. Bratislava odsúdeného neeviduje ako príjemcu žiadnych dávok zo systému či už dôchodkového, nemocenského alebo úrazového poistenia, ale ani poistenia v nezamestnanosti.

Vzhľadom na to, že odsúdený sa na území Slovenskej republiky nezdržiava (má len formálne evidovaný pobyt bezdomovca) možno urobiť záver, že odsúdený na území Slovenskej republiky nemá bydlisko. Pritom nebolo ani zistené, že by odsúdený mal v Slovenskej republike majetok alebo príjem.

Podľa § 9 ods. 2 zákona č. 183/2011 Z. z. na konanie o uznaní a výkone rozhodnutia o peňažnej sankcii, ktoré vydal súd štátu pôvodu, je príslušný krajský súd, v ktorého obvode má povinný bydlisko alebo sídlo. Ak povinný nemá na území Slovenskej republiky bydlisko alebo sídlo, je na konanie príslušný Krajský súd v Bratislave.

Podľa § 10 ods. 2, vety druhej, zákona č. 183/2011 Z. z. ak justičný orgán štátu pôvodu zistené nedostatky v ustanovenej lehote neodstráni, vráti ministerstvo vec justičnému orgánu štátu pôvodu bez vybavenia, o čom ho vopred informuje; ministerstvo vráti vec justičnému orgánu štátu pôvodu bez vybavenia aj vtedy, ak osvedčenie vydal orgán, ktorý nie je príslušný na jeho vydanie, alebo ak nie je založená právomoc slovenských súdov na uznanie a výkon rozhodnutia o peňažnej sankcii podľa tohto zákona.

Vzhľadom na to, že odsúdený nemá na území Slovenskej republiky bydlisko, majetok a ani príjem, nie je založená právomoc slovenských súdov na uznanie a výkon navrhovaného rozhodnutia o peňažnej sankcii, pretože jeho uznanie na území Slovenskej republiky by výkon peňažnej sankcie uloženej slovinským súdom (Okresným súdom v Koperi) neuláhčilo.

Z uvedeného je potom zrejmé, že Krajský súd v Nitre mal v úvode spomínané osvedčenie bez rozhodnutia o uznaní a výkone rozsudku Okresného súdu v Koperi, Slovinská republika, zo dňa 20. januára 2018, spisová značka PR 34/2018, právoplatného 3. februára 2018, v spojení s uznesením Okresného súdu v Koperi zo dňa 12. februára 2018, spisová značka PR 34/2018, týkajúceho sa povinného M. G., narodeného XX. D. XXXX, v U., Z. F., vrátiť Ministerstvu spravodlivosti Slovenskej republiky za účelom jeho vrátenia orgánu štátu pôvodu bez vybavenia.

Na základe uvedených dôvodov Najvyšší súd Slovenskej republiky postupom podľa § 518 ods. 4 napadnuté rozhodnutie zrušil, a to bez toho, aby súdu prvého stupňa uložil, aby vo veci znovu konal a rozhodol, pretože na nápravu zistených nedostatkov nie je potrebné vo veci opätovne rozhodnúť.

Súd prvého stupňa dotknuté osvedčenie bez rozhodnutia o uznaní a výkone spomínaného rozsudku vráti Ministerstvu Spravodlivosti Slovenskej republiky za účelom jeho vrátenia orgánu štátu pôvodu bez vybavenia.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu sťažnosť nie je prípustná.